LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

LNSO, DŽEIMSS ŠERLOKS UN "RAPSODIJA BLŪZA STILĀ"

LNSO, JAMES SHERLOCK AND *RHAPSODY IN BLUE*

Piektdien, 2026. gada 27. februārī, plkst. 19.00 Rīgas Kongresu namā
Friday, 27 February 2026, at 7 PM at the Riga Congress Hall

Diriģents un pianists **DŽEIMSS ŠERLOKS** | Conductor and pianist **JAMES SHERLOCK**

Koncerts tiešraidē Latvijas Radio 3 "Klasika"
The concert is broadcast live by the Latvian Radio 3 *Klasika*

Patrons:

SIGNET BANK

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

MORISS RAVELS (*Maurice Ravel*, 1875–1937)

"Cēlie un sentimentālie valši" (1911/1912)
Valses nobles et sentimentales (1911/1912)

I. *Modéré – très franc*
II. *Assez lent – avec une expression intense*
III. *Modéré*
IV. *Assez animé*
V. *Presque lent – dans un sentiment intime*
VI. *Vif*
VII. *Moins vif*
VIII. *Épilogue: lent*

15′

DŽORDŽS GĒRŠVINS (*George Gershwin*, 1898–1937)

"Rapsodija blūza stilā" (1924)
Rhapsody in Blue (1924)

15′

II DAĻA | PART II

EDVARDS ELGARS (*Edward Elgar*, 1857–1934)

Variācijas par paša tēmu ("Enigma"), op. 36 (1899)
Variations on an Original Theme (*Enigma*), op. 36 (1899)

Tēma | Theme – Andante

I. *"C.A.E." – L'istesso tempo*
II. *"H.D.S-P" – Allegro*
III. *"R.B.T." – Allegretto*
IV. *"W.M.B." – Allegro di molto*
V. *R.P.A." – Moderato*
VI. *"Ysobel" – Andantino*
VII. *"Troyte" – Presto*
VIII. *"W.N." – Allegretto*
IX. *"Nimrod" – Adagio*
X. *Intermezzo: "Dorabella" – Allegretto*
XI. *"G.R.S." – Allegro di molto*
XII. *"B.G.N." – Andante*
XIII. *Romanza: "***" – Moderato*
XIV. *Finale: "E.D.U" – Allegro presto*

35′

Kultūras ministrija NEIBURGS Garage demokrātiskā vīna bārs ir DELFI 3 Latvijas Radio Klasika MŪZIKAS SAULE

RAVELS

Runājot par komponistiem un viņu daiļrades portretiem, atkal trāpīgs ir Alekss Ross (viņu šovakar citējam divkārt): "Var teikt, ka Ravela mūzika ir kaut kas pa vidu viņa vecāku pasaulēm – mātes folkloristiskajām atmiņām un tēva mehanizētās nākotnes vīzijām." Diezgan droši apgalvot, ka Ravelu uzskatām par vienu no visfranciskākajiem komponistiem, taču jāatgādina, ka Ravela māte nākusi no basku puses, savukārt tēvs bijis šveiciešu inženieris. Ravela mūzika ir aizraujošu skaņkrāsu, formu, kultūru un atmosfēru oriģināli realizēts kaleidoskops, kas komponistam dzīves laikā ne reizi vien licis pārbaudīt savu dzelžaino māksliniecisko pārliecību un rezultējies vērtīgā mūzikas mantojumā, kas nemainīgi augstu tiek novērtēts arī šodien.

1911. gada 8. vai 9. maijā notika Neatkarīgās mūzikas biedrības organizēts koncerts vai, tēlaini izsakoties – mūzikas degustācija –, kurā klausītājiem bija uzdevums uzminēt atskaņoto skaņdarbu autorus. Tieši šeit Luī Obēra lasījumā pirmatskaņojumu piedzīvoja arī Ravela valšu svīta versijā klavierēm. Darbu piedēvēja gan Erikam Satī un pat Zoltānam Kodājam, taču vien nelielam vairākumam izdevies "Valšos" sadzirdēt pašu Ravelu. Ravels, komponējot "Cēlos un sentimentālos valšus", savukārt domājis par Franci Šūbertu (1823. gadā izdoti divi Šūberta valšu krājumi – "Cēlie valši" un "Sentimentālie valši") un varbūt nedaudz arī par Štrausu dinastijas valšu tradīciju, radot franciski impresionistisku un modernistiski krāsainu partitūru, prātā paturot Vīnes valšu vijīgo un smalko pacilājumu. Īpaši to apliecina 1912. gada versija orķestrim, kas skan šovakar. Partitūru rotā citāts no Anrī de Reņjē noveles "Breo kunga tikšanās": "Rakstot neesmu meklējis neko citu kā vien brīnišķi gardo un allaž jauno baudījumu, ko sniedz bezmērķīga nodarbe."

Baiba Santa VANAGA

GĒRŠVINS

"Rapsodiju blūza stilā" Gēršvinam pasūtinājis viens no sava laika slavenākajiem bendu vadītājiem Pols Vaitmens. Viņš bija viens no tiem, kas, kā tolaik teica, gribēja dabūt džezu ārā no virtuves, lai tas, saķemmēts un glīts, sēdētu salonā un apcerīgi kūpinātu cigāru. Par "Rapsodiju" amerikāņu mūzikas žurnālists Alekss Ross tomēr saka – "tā atrodas ar vienu kāju virtuvē, ar otru kāju viesistabā". Protams, tas nav džezs. Tā nav arī laikmetīgā klasiskā mūzika. Tas ir Gēršvins – kā teica Leonards Bernsteins, dižākais melodiķis kopš Čaikovska laikiem.

Pēc pirmatskaņojuma publika esot burtiski lēkusi kājās un aurojusi. Gēršvinu slavēja Stokovskis, Godovskis, Heifecs, Kreislers un pats Rahmaņinovs. Aizbraucot uz Eiropu, jaunais amerikānis saņēma slavasdziesmas no Stravinska, Ravela, Prokofjeva, Šēnberga, Berga un citiem sava laika dižajiem. Īsā laikā Džordžs Gēršvins kļuva par Amerikas skaņumākslas slavenāko eksportpreci.

"Rapsodijas" pirmatskaņojumā 1924. gada 12. februārī nespēlēja vis simfoniskais orķestris, bet gan bends. Stāsta, ka Gēršvins neesot pilnībā izrakstījis solopartiju un pirmatskaņojuma laikā daudzviet improvizējis, līdz ar to mums nav iespējas uzzināt, kā īstenībā skanēja "Rapsodijas blūza stilā" pirmveids ar autoru pie klavierēm.

Starp citu, tas atgādina Mocarta un Bēthovena laikus – par šiem kungiem stāsta līdzīgas lietas: orķestra partijas, protams, ir gatavas puslīdz laikus, taču pats meistars pie klavierēm visai brīvā stilā improvizē. Bet – rapsodijas žanrs pilnīgi pieļauj ko tādu. Atcerēsimies, ka rapsodija mūzikā ir kaut kas tāds, kam piemīt etnisks gars (tātad tautas melodijas atblāzma), brīva uzbūve un zināms patoss. Gēršvina gadījumā arī spožas iedvesmas pieskāriens.

Orests SILABRIEDIS

ELGARS

1898. gada oktobra vakars. Aiz muguras gara darba diena, ko Edvards Elgars pavadīja, skolojot jaunos mūziķus un šo padarīšanu raksturoja kā "dzirnakmens griešanu ar izmežģītu plecu". Aizdedzis cigāru, apsēdies uzspēlēt klavieres. Pats komponists atsaucis atmiņā, ka juties mierīgs un pat viegli sapņains. Relaksēto brīdi pārrāvusi Alises sajūsma par vīra neapzināti atskaņoto skaisto melodiju. Iespējams, ja ne sieva, tad nebūtībā un sapnī būtu palikusi Elgara slavenā opusa variāciju tēma.

Skaņdarba tapšana sākotnēji norisinājusies "humora garā un turpinājusies dziļā nopietnībā". Arī tēmas apakšnosaukums "Enigma", ko it kā ar zīmuli parakstījis nevis pats Elgars, bet mūzikas izdevējs un komponista draugs Augusts Jēgers (tas pats, kura tēls caurstrāvo Devīto variāciju), komponista atmiņu stāstos ieguvis tumšu nokrāsu bez īpašiem skaidrojumiem. Runā, ka noslēpumu, kas slēpjas variāciju tēmā, zinājuši vien pats Elgars, viņa sieva Alise un Jēgers. Varbūt citiem nemaz to zināt nevajag – tā, pārfrāzējot komponistu.

Variācijās uzburtas komponistam tuvu stāvošu personu raksturainas:
I. C.A.E.: Karolīna Alise Elgara, komponista sieva;
II. H.D.S-P.: Hjū Deivids Stjuarts-Pauels, labi zināms pianists-amatieris, izcils kamermūziķis;
III. R.B.T.: Rihards Baksters Taunšends, grāmatu autors un Viljama Mīta Beikera svainis;
IV. W.M.B.: Viljams Mīts Beikers, Hasfīldas muižnieks, Doras Penijas onkulis;
V. R.P.A.: Ričards Penrouss Arnolds, pianista-amatiera Metjū Arnolda dēls;
VI. Ysobel | Izabela: Izabela Fitona, Elgara alta spēles audzēkne;
VII. Troyte | Troits: Artūrs Troits Grifits, arhitekts un viens no komponista tuvākajiem draugiem, variācijā atainotas viņa vājās klavierprasmes;
VIII. W.N.: Vinifreda Norburija, Vorčesteras filharmonijas biedrības sekretāre;
IX. Nimrod | Nimrods: Augusts Johanness Jēgers, mūzikas izdevējs, redaktors un komponista tuvs draugs. Variācija it kā ieskicē abu diskusiju par Bēthovena mūzikas lēnajām daļām;
X. Dorabella: Dora Penija, Elgara draudzene. Viņas stostīšanās maigi parodēta koka pūšaminstrumentu partijās;
XI. G.R.S.: Džordžs Sinklērs, Herfordas katedrāles ērģelnieks, lai gan variācija netieši attēlo Sinklēra suņa, buldoga Dena peldi upē, kurā tas nejauši iekritis;
XII. B.G.N.: Bezils Nevinsons, neprofesionāls čellists, ar ko Elgars un Hjū Deivids Stjuarts-Pauels muzicējuši vienā kameransamblī;
XIII. ***: iespējams, variācija veltīta lēdijai Marijai Laigonai, vietējā mūzikas festivāla sponsorei. Variācijā klarnete citē Mendelszona opusu "Mierīgā jūra un plaukstošais ceļojums";
XIV. E.D.U.: variācija – pašraksturojums. Partitūras beigās Elgars citējis 16. gadsimta dzejnieku Torkvato Taso: "Es ilgojos pēc vairāk, ceru uz mazumiņu un neprasu neko."

Baiba Santa VANAGA

Īru un britu izcelsmes diriģents un pianists **DŽEIMSS ŠERLOKS** strauji iemantojis atzinību pie diriģenta pults. 2025./2026. gada sezonā viņš debitē Dānijas Nacionālajā operā ("Traviata") un Norvēģijas Nacionālajā operā ("Lukrēcija"), pirmoreiz diriģē Tulūzas Nacionālo Kapitolija orķestri un Orhūsas SO, kā arī atgriežas pie Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra, Odenses SO, Dānijas FO, *Athelas Sinfonietta* un Dānijas kamerorķestra.

Starp līdzšinējiem un gaidāmajiem diriģēšanas projektiem izceļami arī operiestudējumi Barselonas *Liceu*, Savonlinnas operfestivālā ("Nabuko"), kā arī atkārtota uzstāšanās Somijas Nacionālajā operā ("Karmelīšu dialogi").

Pirms pievēršanās diriģēšanai Džeimss desmit gadus aktīvi koncertējis kā pianists. Arī tagad viņš turpina vadīt orķestrus no klavieru sola, atskaņojot Mocarta un Bēthovena klavierkoncertus kopā ar dažādiem kolektīviem, tostarp Anglijas kamerorķestri; nesen Šerloks atskaņojis arī Brāmsa Otro klavierkoncertu diriģenta Tarmo Peltokoski vadībā.

Īpaši aizraujoties ar vokālo mākslu, Džeimss sadarbojies ar opernamiem visā Eiropā un pavadījis vadošos dziedātājus nozīmīgos festivālos un koncertzālēs visā pasaulē, tostarp Vigmora un Kārnegija zālē, *Muziekgebouw* un Švarcenbergas "Šūbertiādē". Viņš diriģējis izcilo kori *Tenebrae* koncertturnejās Vācijā, Austrijā, Francijā un Apvienotajā Karalistē, kā arī Lielbritānijas, Dānijas un Latvijas korus.

Džeimss studējis Kembridžas Universitātē, Gildholas Mūzikas un drāmas skolā un Džordža Šolti akadēmijā, kam sekojušas diriģēšanas studijas Sibēliusa akadēmijā pie Sakari Oramo, Hannu Lintu, Atso Almilas un Jormas Panulas. Viņš ir godalgots Karaliskās aizjūras līgas (*Royal Overseas League*) konkursā, *Das Lied* starptautiskajā dziesmu konkursā, saņēmis *BBC* Skatuves mākslu fonda balvu un Jauno koncertmākslinieku balvu.

RAVEL

When speaking of composers and portraits of their oeuvre, Alex Ross (whom we quote twice this evening) is once again precise: "In a sense, Ravel's music split the difference between his parents' worlds – his mother's memories of a folkish past, his father's dreams of a mechanized future." Ravel is often regarded as one of the most quintessentially French composers, yet it is to note that his mother was of Basque origin, while his father was a Swiss engineer. Ravel's music forms an original kaleidoscope of exquisite colours, forms, cultures, and atmospheres – a body of work that, during his lifetime, repeatedly tested the composer's ironclad artistic convictions and ultimately gave rise to a rich legacy still profoundly appreciated today.

On 8 or 9 May 1911, the Société musicale indépendante organised what might be described as a musical tasting: the audience was invited to guess the authors of the works performed in the concert. It was here that Louis Aubert premiered Ravel's suite of waltzes in its piano version. The music was variously attributed to Erik Satie and even Zoltán Kodály, but only "a minute majority" recognised Ravel's authorship. In composing *Valses nobles et sentimentales*, Ravel drew inspiration from Franz Schubert – whose *Valses nobles* and *Valses sentimentales* had appeared in 1823 – and perhaps, discreetly, from the waltz tradition of the Strauss dynasty. The result is a distinctly French, Impressionist piece of Modernist colour, still imbued with the supple grace and refined exaltation of the Viennese waltz – qualities that are especially evident in the 1912 orchestral version heard this evening. The score bears a quotation from Henri de Régnier's novel *La Rencontre de Monsieur de Bréot*: "I have never, in writing, sought anything other than the delectable and ever new pleasure in a frivolous pursuit."

GERSHWIN

Rhapsody in Blue was commissioned by Paul Whiteman, one of the most famous bandleaders of the time. He was one of those who strived, as it was put, to get jazz out of the kitchen so that it could be nicely groomed and sit in a salon, meditatively smoking its cigar. Still, Alex Ross, an American music journalist, wrote that the Rhapsody was "with one foot in the kitchen, with the other in the guest room". This is not jazz, for sure. It is not modern classical music either. It is Gershwin whom Leonard Bernstein deemed the greatest melody creator since Tchaikovsky.

Upon the premiere, the audience had literarily jumped to their feet and jubilated. Gershwin was praised by Stokowsky, Godowsky, Heifetz, Kreisler, and even Rachmaninoff. Upon going to Europe, the young American received accolades from Stravinsky, Ravel, Prokofiev, Schoenberg, Berg, and other greats of the time. So, quite rapidly, George Gershwin became the most famous export of American music.

At the premiere of Rhapsody on February 12, 1924, it was performed by a band, not an orchestra. They say, Gershwin had not written the solo part in full and had improvised quite a lot during the first performance, therefore we have no means to learn what the *Rhapsody in Blue* was truly like then, with its author at the piano.

By the way, it reminds of Mozart and Beethoven's times because those gentlemen have similar stories about them. The orchestra parts had, of course, been ready on time, more or less, while the composer at the piano had quite freely improvised. Still, the genre of rhapsody allows such liberties. Let us remember that a rhapsody in music is supposed to have an ethnic spirit (hence the echo of folk melodies), free-flowing structure, and certain ardour. In Gershwin's case, it also had a touch of brilliant inspiration.

ELGAR

An evening in October 1898. It is the end of a long workday of teaching young musicians, a task Elgar describes as "turning a grinding-stone with a dislocated shoulder". After lighting a cigar, he sits down to play the piano. The composer recalls feeling soothed and even slightly dreamy that night. The relaxed moment is interrupted by Alice's delight at the beautiful melody her husband has unconsciously produced. If not for his wife, the theme of Elgar's famous Variations might have remained nothing more than a dream disappearing into nothingness.

The work was initially written "in a spirit of humour and continued in deep seriousness". Even the subtitle Enigma, signed in pencil supposedly not by Elgar himself but by the publisher and friend of the composer Augustus Jaeger (whose image permeates the Ninth Variation), takes on a dark tone in the composer's memoirs, even though he does not provide any particular explanation. It is said that only Elgar himself, his wife Alice, and Jaeger knew the secret behind the theme of the variations. To paraphrase the composer, maybe no one else is supposed to know it. Meanwhile, the Variations depict people close to the composer:

I. C.A.E.: Caroline Alice Elgar, the composer's wife;
II. H.D.S-P.: Hew David Steuart-Powell, a well-known amateur pianist and a great player of chamber music;
III. R.B.T.: Richard Baxter Townshend, an author of books and brother-in-law of William Meath Baker;
IV. W.M.B.: William Meath Baker, squire of Hasfield and uncle of Dora Penny;
V. R.P.A.: Richard Penrose Arnold, son of the poet Matthew Arnold and an amateur pianist;
VI. Ysobel: Isabel Fitton, a viola pupil of Elgar;
VII. Troyte: Arthur Troyte Griffith, an architect and one of Elgar's firmest friends, the Variation mimics his incompetence on the piano;
VIII. W.N.: Winifred Norbury, a secretary of the Worcester Philharmonic Society;
IX. Nimrod: August Johannes Jaeger, a music publisher and editor and a close friend of Elgar's. The Variation refers to a discussion between the two about the slow movements of Beethoven's music;
X. Dorabella: Dora Penny, Elgar's friend whose stutter is gently parodied by the woodwinds;
XI. G.R.S.: George Sinclair, organist of Hereford Cathedral, although the Variation is inspired by his bulldog Dan accidentally falling into the river and swimming out of it;
XII. B.G.N.: Basil Nevinson, an amateur cellist who played chamber music with Elgar and Hew David Steuart-Powell;
XIII. ***: possibly, Lady Mary Lygon, a sponsor of a local music festival. The clarinet quotes a phrase from Mendelssohn's *Calm Sea* and *Prosperous Voyage*;
XIV. E.D.U.: a self-portrait of the composer. At the end of the score, Elgar quotes the 16th century poet Torquato Tasso: "I essay much, I hope little, I ask nothing."

Irish/British conductor and pianist **JAMES SHERLOCK** has quickly established a name for himself on the podium. In the upcoming 25/26 season, he debuts with Danish National Opera (Traviata) and Norwegian National Opera (Lucretia), the Orchestre national du Capitole de Toulouse and the Aarhus Symphony, alongside returns to the Latvian National Symphony, Odense Symphony, Danish Philharmonic, Athelas Sinfonietta and the Danish Chamber Orchestra.

In recent and future seasons, he also conducts operatic productions at Gran Teatre del Liceu in Barcelona, the Savonlinna Opera Festival (Nabucco) and returns to Finnish National Opera (Dialogues des Carmélites).

For a decade before picking up a baton, James performed widely as a pianist. He continues now to play/conduct from the piano, such as Mozart and Beethoven concerti from the piano with orchestras including the English Chamber Orchestra, and recently Brahms' 2nd piano concerto under the baton of Tarmo Peltokoski.

With a particular love of the voice, James has worked in opera houses throughout Europe and accompanied leading singers at major Lied festivals and concerts halls worldwide, including the Wigmore and Carnegie Halls, Muziekgebouw and the Schubertiade Schwarzenberg. He has conducted the outstanding Tenebrae Choir on tours to Germany, Austria and France and the UK, as well as the National Radio Choirs of the UK, Denmark and State Choir Latvia.

James studied at Cambridge University, the Guildhall School of Music & Drama and the Georg Solti Accademia, before completing his studies in conducting at the Sibelius Academy with Sakari Oramo, Hannu Lintu, Atso Almila and Jorma Panula. He is a top prize winner at the Royal Overseas League Competition, the Das Lied International Song Competition, BBC Performing Arts Trust, and the Award for Young Concert Artists.

TUVĀKIE KONCERTI

Sestdien, 14. martā, plkst. 11.00 un 14.00 Rīgas Kongresu namā

LENESONS APMEKLĒ TEĀTRI

Aktieri **ANASTASIJA DŽORDŽEVIČA, AGRIS NĀTRE, ARTŪRS PUTNIŅŠ**
Režisore **PAULA PĻAVNIECE**
Dramaturgs **KLĀVS MELLIS**
Māksliniece **EVITA BĒTA**
Dziedošie aktieri **EDUARDS REDIKO, AGATE GRĪNHOFA, KATRĪNA ALTENBURGA** un **RALFS PUZĀNS**
LATVIJAS NACIONĀLAIS SIMFONISKAIS ORĶESTRIS
Diriģents **MĀRIS KUĢIS**

PROGRAMMĀ:
Mūzika no iemīļotām operām un teātra izrādēm

Piektdien, 20. martā, plkst. 19.00 Rīgas Kongresu namā

LNSO UN BĒTHOVENA PIEKTĀ

MĀRTIŅŠ CIRCENIS – klarnete
Diriģents **KRISTIANS SALLINENS**

PROGRAMMĀ:
Veine RAITIO "Mēnesgaisma uz Jupitera"
Magnuss LINDBERGS Koncerts klarnetei un orķestrim
Ludvigs van BĒTHOVENS Piektā simfonija

Ceturtdien, 26. martā, plkst. 19.00 Rīgas Kongresu namā

LNSO KAMERMŪZIKA. TAUSTIŅI: REIHS, VASKS UN BARTOKS

ELĪNA ENDZELE, EDGARS VAIVODS – sitaminstrumenti
EVELĪNA JĒKABSONE, RIHARDS PLEŠANOVS – klavieres

PROGRAMMĀ:
Stīvs REIHS Kvartets
Pēteris VASKS Mūzika divām klavierēm
Emanuels SEŽURNĒ *Departures*
Bēla BARTOKS Sonāte divām klavierēm un sitaminstrumentiem
Fazils SAJS Variācijas divām klavierēm un sitaminstrumentiem

PIESAKIES
LNSO JAUNUMIEM

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Vieskoncertmeistare | Guest Concertmaster
Paula Šūmane

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Darja Smirnova,
Ilze Kirsanova, Aija Frišenfelde,
Liene Neija-Kalniņa, Terēze Zīberte-Ijaba,
Vizma Laura Agloniete, Oskars Siliņš,
Margarita Ogibalova, Konstantīns Paturskis,
Lāsma Vītola, Jevgenija Otroško

Otrās vijoles | II violins
Andrejs Jegorovs, Liene Briede,
Inga Puķīte, Beāte Račko,
Tatjana Ostrovska, Emīlija Bukša,
Raimonds Melderis, Marta Jurjāne,
Darja Kuzma, Aleksandra Brīnuma,
Arina Bardova, Arta Lipora

Alti | Violas
Pēteris Trasuns, Arigo Štrāls,
Liene Martinsone, Katrīna Krašauska-Krauze,
Inga Ozoliņa, Einārs Roževics,
Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva,
Jevgenija Gorbunova, Paula Kronentāle

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Dace Zālīte-Zilberte,
Mareta Prikule, Jānis Rinkulis,
Mārtiņš Turss, Emma Alekandra Bandeniece,
Elīza Petrenko, Anna Katrīna Paukšēna

Kontrabasi | Double basses
Oskars Bokanovs, Raivo Ozols,
Viktors Veļičko, Kristaps Pētersons,
Ivars Ozols, Viktors Stankevičs

Flautas | Flutes
Maija Zandberga, Terēza Tīrmane

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis,
Mārtiņš Dovmanis

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Mareks Pinta,
Sigurds Lallo

Fagoti | Bassoons
Jānis Semjonovs, Raimonds Gulbis,
Aleksandrs Žiguļičs

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Māris Evelons,
Miks Bankevics, Kalvis Etkins

Trompetes | Trumpets
Jens Emil Holm, Mārtiņš Zujs,
Kristians Kalva

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Artūrs Hrustaļovs,
Māris Zondaks

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Vaivods, Elīna Endzele,
Mikus Bāliņš, Elvijs Endelis,
Edvards Paulis Muzikants, Artis Tračums

Arfas | Harps
Ieva Šablovska, Elizabete Gulbe

Bandžo | Banjo
Artūrs Gailis